

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 26

28. června 2020

Cena: 8 Kč

Farského vztah k přírodě a spolupráce na Božím díle

Z kázání bratra patriarchy ve Škodějově 13. 6. 2020

Sestry a bratři, poutníci a účastníci této bohoslužby pod širým nebem! Kdybychom se mohli s Karlem Farským osobně setkat, co by nám asi dnes řekl? Je však otázkou, zda bychom mu my, lidé 21. století, vůbec rozuměli. Jestli pro nás není již příliš vzdálenou postavou z konce 19. století a začátku 20. století. Mohli bychom ho přiřadit k národním buditelům a obrozencům z doby osvícenství. Byl tím, kdo se díval na svět a dějiny lidstva až příliš optimisticky, na rozdíl od nás, kteří jsme spíše pesimisty a vidíme věci negativně. Asi by nám přímo vysvětlil, o co mu šlo v jeho úsilí o reformu církve a co je podle něho v křesťan-

ství to podstatné. Asi by dokázal i dnes svou přesvědčivostí a bezprostředností zapálit mnohá lidská srdce otřesená pochybnostmi a zklamáním, vlít do nich novou víru a zaujetí pro Krista a jeho církev.

I když je Farský spjat se svojí dobou – hlubokou evropskou krizí a první světovou válkou a následně s nadšeným budováním samostatného demokratického československého státu, přesto jeho poselství i přes časovou podmíněnost a vzdálenost zůstává v mnohém aktuální. Z jeho osobnosti a díla se pokusím přiblížit dva jeho důrazy. Prvním je vztah k přírodě a druhým láska

Pokračování na str. 3

Fotografie: J. Hudcová

Poutní bohoslužba ve Škodějově 2020

V sobotu 13. června odpoledne se konala v rámci 100. výročí církve poutí do rodiště dr. Karla Farského v podkrkonošském Škodějově. Kromě slavnostní bohoslužby, kterou sloužil patriarcha CČSH Tomáš Butta, biskupové David Tonzar a Pavel Pechanec s duchovními, byly taktéž slavnostně otevírány tři okruhy naučných stezek. Ty vznikly v rámci obnovy přírodního areálu v rodišti prvního patriarchy, při níž byly odkryty i základy jeho rodné chalupy.

Začátek bohoslužby proběhl jako obvykle, lítovali jsme duchovní, že v tom horku musí vydržet v talárech ušitých opravdu z poctivé látky, určené spíš pro zimní období. Ale již po chvíli přišel déšť. Nebyl to žádný májový deštík lehce svažující pole a louky, nýbrž pořádný červený lijavec či ještě přesněji průtrž mračen s hromy a blesky. Deštníky sice na fotografiích, při té příležitosti pořizovaných, působí, jako by své držitele dostatečně kryly, ale ve skutečnosti byly úplně k ničemu. Mě osobně překvapilo, že i tak všichni vydrželi. Bohoslužebný obřad nebyl vykořeněn ze svých obvyklých kolejí. Bratr patriarcha v kázání vyzdvihl dva důrazy Farského teologie, a sice orientaci na přírodu a orientaci na církev, potažmo na člověka, který nebyl stvořen k tomu, aby s druhými soupeřil, ale aby s nimi spolupracoval ve vzájemné lásce. Proběhlo také slavnostní přijímání, ač pod deštníky. Ovšem po tu dobu nejhorší déšť ustal. Do Škodějova se konala skutečná

pěší pouť, již zorganizoval bohoslovec Petr Hurych. Poutníci vyrazili na cestu z Prahy s požehnáním dejvického br. faráře a br. patriarchy v pondělí 8. 6. ráno. Každý den ušli zhruba 30 km cesty a přespávali na husitských farech. Poslední zastávku

k odpočinku byly 12. 6. Semily a Sbor Dr. Karla Farského, kde v tu dobu probíhala tradiční Noc kostelů s bohatým kulturním programem. V sobotu ve Škodějově byli po bohoslužbě odměněni nejen dárky od ústřední rady a královéhradecké diecéze, ale především dobrým pocitem, že cestu zvládli. K pomníku Karla Farského kráčel již průvod za svitu slunečních paprsků. Potom modlitba, květiny u čerstvě osázeného obelisku (členové ústředí v čele s br. patriarchou v době koronavirové i předkoronavirové, a to nejen zde u pomníku, tvrdě zapracovali). Kytici k pomníku položila také starostka Semil Bc. Lena Mlejnková, která vydržela spolu s ostatními všechen ten nečas. Nakonec byla přestřížena zelená stuha a tři okruhy naučných stezek slavně otevřeny. Jedná se o Farského naučnou stezku, Okna do duchovní krajiny naší země a Živou vodu, která má ekologické a výchovné zaměření. Všechny stezky s hlubokým zaujetím a praktickou znalostí podrobně představil Tomáš Butta; výklad doplnil koordinátor projektu Petr Čiško.

A poté již loučení a cesta rozbředlým terénem zpět na pevnou cestu a k domovům, kde se jistě všichni potřebovali osušit a převléci do suchého. Šárka Bažantová

Pěší poutníci zdárně v cíli

Musím se přiznat, že co se týče pěší pouti do Škodějova, byl jsem horší než ten pověstný nevěřící Tomáš. Nevěřil jsem v ni totiž hned od počátku. Když jsme ji s přáteli u piva vymysleli, myslel jsem si, že je to pouhé „hospodské tlachání“. Zcela jsem v ni přestal věřit v období koronavirové krize a všech těch vládních nařízení, zákazů a omezení. No a nyní nemohu uvěřit, že je to již za námi. Že jsme skutečně ušli 135 km a strávili společně šest nádherných dní.

Dalším neuvěřitelným počinem na pouti byl sportovní výkon, který podala jedna naše kamarádka. Nejenže s námi šla úterní etapu pouti (zhruba 30 km). Navíc za námi ve čtvrtek dojezdila na kole z Prahy až do Turnova (100 km). V součtu tak pěšky a na kole absolvovala téměř celou pouť. Neuvěřitelná byla také podpora a nezištná pomoc, které se nám při cestě dostávalo. Takřka v každém sboru, kde jsme nocovali, nás čekalo pohoštění, sháněli nám možnost se osprchovat či nabídli převoz batohů. Všem lidem ze sborů, kterými jsme procházeli, za vše moc děkujeme.

Velkou radost nám působilo vidět, jak jsou lidé z naší pouti nadšeni a jak ji prožívají s námi. Důkazem toho byl počet lidí, kteří naši pout sledovali na sociálních sítích a nechávali nám tam vzkazy. Všem, kteří na nás mysleli, podporovali nás či si na nás vzpomněli ve svých modlitbách, patří velký dík. Věřím, že naše pouť může být vzpruhou pro lidi, kteří mají nějaké sny či plány, ale bojí se jejich realizace nebo si nevěří, že to dokáží. Naše pouť totiž byla ukázkou toho, že když je cíl bohu libý, tak Hospodin pomůže překonat všechny překážky a problémy. Na vás, při realizaci vašich snů a plánů, tak je pouze to, abyste vstali a vydali se na cestu.

Bible je plná zaslíbení Boží pomoci. Jedno z nich jsme si dali i my, jako heslo naší pouti, na první stranu kredenciálu. Jde o 8. verš 25. Žalmu: „Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu.“ Proto se ničeho nebojte a vydejte se na cestu. Pán bude s vámi tak, jako byl při pěší pouti s námi. Za poutníky Petr Hurych

Psali jsme před sto lety

Že prý Farský a spol. pozměnili evangelium ve mši v Českém misálu na svátek svatého Petra a Pavla, psal onehdy „Pražský večerník“ (Lid) a těžce se rozhorloval nad tím, že to proto, aby vymýceno bylo zaslíbení papežova prvenství v církvi. (...) Aby nebylo nikomu křivděno, dovoluji si sdělit především, že změny té nezpůsobil Farský & Comp., nýbrž jen Farský, bez vědomí kohokoliv jiného, jsa pověřen překladem a redakcí Českého misálu. Změna skutečně učiněna, jako jich učiněno už tak mnoho, (...) V tomto případě položeno místo evangelia z Mat. 16 o Kristově zaslíbení prvenství Petrovi (ne římskému papeži) u příležitosti dotazu, kým praví lidé byti Syna člověka, evangelium Janovo 21, kde dotazuje se Kristus po třikráte Petra: „Miluješ mne?“ A odevzdáváje mu příkaz: „Pasiž ovečky a beránky mé“, dokládá, aby si Petr, obyčejně trochu ješitný a ukvapený, nemyslel, že bude moci dělati pána: „Když jsi byl mladší, opásával jsi se a chodíval, kam jsi chtěl; ale až sestárneš, vztáhneš ruce své a jiný tě opáše a povede, kam se ti nebude chtít.“ To pak pověděl, dokládá evangelista, znamenaje, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. - To je tedy ono strašné porušení misálu, že tu připomněn hlavní úkol Petřův, odevzdaný mu Kristem, totiž obětovati se dobrému dílu z lásky k pravdě Kristově. V tom musí býti Petr duchovním církve čsl. vzorem, ne v panovačnosti. (...) K. Farský: Beseda. Český zápas č. 23, 25. 6. 1920, s. 2

Ze setkání ve Škodějově

Poutní bohoslužba - stále stejná podle Liturgie Karle Farského? Ano, neboť je to udržování tradice, ale s novým obsahem vyplývajícím ze současných potřeb pro naše věřící a jejich děti.

Při přivítání účastníků upozornil br. patriarcha na místo našeho setkávání, kde zřejmě po louce běhal i malý Karel Farský a kde si začal tříbit svůj pozdější vztah k přírodě. Na úvod bohoslužby jsme si zazpívali píseň č. 117 z našeho zpěvníku podle hudební skladby L. van Beethovena jako poděkování přírodě a jejimu Stvořiteli, vybrané tak, aby naladila připravený program setkání.

Bohoslužebné kázání na slova z 12. kapitoly podle Janova evangelia nám připomnělo tehdejší událost v zemi zaslíbené, kde se také sešlo mnoho poutníků, aby spatřili Ježíše a uvědomili si jako dnes my, že setkáváním v přírodě k nám proniká Boží láska. Jsme spolupracovníky na Božím díle a máme pěstovat i spolupráci a lásku mezi sebou.

Byly představeny dvě nové bohoslovky ČČSH. Radostným překvapením byl příchod pěších poutníků, kteří na oslavu 100. výročí ČČSH připutovali z Prahy přes Český ráj.

Po ukončení bohoslužby s písní Požehnej nám, Pane se účastníci vydali k pomníku spoluzakladatele naší církve, kde položili květiny.

Celý areál v majetku ČČSH obklopený lesy je letos nově vybaven třemi naučnými stezkami. První putovní okruh vede po stezce K. Farského, na které br. patriarcha představil na několika panelech jeho životní pout a to počínaje kresbou jeho rodné chaloupky, dále informacemi a doklady o jeho studiu až po kněžské vysvěcení. V návaznosti na první okruh jsou ve vedlejším lesíku rozestaveny panely s představením našich církevních i morálních vzorů jako byl např. kníže Václav, J. A. Komenský, Jiří z Poděbrad, T. G. Masaryk a další osobnosti. Přístupnou formou pro děti k poznávání historie jsou panely vybaveny poznámkami formou kvízů. Ve třetím okruhu, ekologickém, se děti i poutníci seznámí s rostlinami a živočichy obývajícími podkrkonošskou krajinu a obecně s její přírodou.

Ke spokojenému zakončení letošní pouti a rozloučení zazněla píseň Požehnej nám, Pane. Radost z letošní tradiční a přece nové bohoslužebné pouti nezakazila ani bouře s lijákem. Čestmír Holeček

Pozn. redakce: Radost z letošní pouti počasí vskutku nezakazilo, nicméně, jak vyplývá i z reflexe na předchozí straně, rozhodně setkání ovlivnilo a bylo pro všechny účastníky skutečnou výzvou jejich odhodlání a odvaze. Hromy zazněly hned na začátku bohoslužby a krom několika málo chviliek provázal prudký déšť a vítr celou akci. Díky Bohu vše dobře dopadlo, přežili jsme ve zdraví my i elektronika a rovněž snad i hudební nástroj, na který statečný muzikant a znalec liturgie Petr Tvrděk vytrvale doprovázel zpěv věřících. Ještěže umí písně z paměti, neboť promočený a slepený písňový list záhy nebylo možné otevřít...

Nu, opět jsme si potvrdili, že často slychaná charakteristika zdejších drsných podmínek není jen klíšé - a také to, že svou církev procházející mnohými protivenstvími máme opravdu rádi. A že to dokážeme stále dát najevo. KB

Z kazatelského plánu

4. neděle po svatém Duchu

Pojďte, synové, pošlete mě, vyučím vás Hospodinově bázní. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. (Žalm 34,12.6)

První čtení z Písma: Jeremjáš 28,5-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II)

2. Aby ze zármutku všedních starostí a zloby malicherných sporů naši mysl vzhůru k sobě povznášel, modleme se k Hospodinu.

3. Aby daroval nám sílu konat dobro a v dobrém díle pracovat pro větší slávu Boží a pokoj mezi lidmi, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Panovníku Hospodine, svou církev jsi vybudoval na základech apoštolů a proroků a tvůj Syn je kamenem úhelným. Spoj nás s nimi jednotou ducha, abychom byli tvým svatým chrámem! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 6,12-23

Evangelium: Matouš 10,40-42

Verš k obětování: Přídavky k Danielovi 3,40

Verš k požehnání: Žalm 103,1

Modlitba k požehnání

Panovníku Hospodine, dej, ať nás tvá uzdravující moc očistí od hříchu, odvede od našich špatných cest a přivede na cestu pravou! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 6, 83, 85, 87, 94, 41, 110, 174

HT konference 2020 - Výzvy pro ČČSH v 21. století

„Konference Husitské teologie na HTF UK má za sebou již 5 ročníků a těší se účasti laiků i duchovních ČČSH, za což jsme velmi rádi“, uvedla sestra děkanka Kamila Veverková a vyzvala k přípravě 6. jubilejního ročníku, který se uskuteční ve spolupráci s Církví československou husitskou v termínu **19. a 20. listopadu 2020 na Husitské teologické fakultě** Univerzity Karlovy.

Pro tento rok byl zvolen název HT konference příznačně ke 100letému jubileu ČČS(H) „**Výzvy pro ČČSH v 21. století**“.

Call for papers (výzva k zaslání anotací možných příspěvků do programu konference) je otevřen do 15. září 2020. Přípravná komise sestaví program, který bude do 10. října zveřejněn na stránkách konference www.htkonference.cz.

Kdo by podle vás měl na konferenci promluvit? Jaké téma by podle vás mělo na konferenci zaznít? A měli byste chuť vy osobně nějaký příspěvek připravit?

Nápomocny mohou být očekávané oblasti:

- 1) Teologická reflexe a zhodnocení tradic a historických milníků služby ČČS(H),
- 2) Zhodnocení současného stavu a působení ČČSH ve společnosti při pomoci člověku,
- 3) Aktualizace a diskuze nad výzvami, vizemi a sebezpočopením ČČSH ve službě Bohu a pomoci člověku 21. století (v kontextu pohledů ekumenických i vnitro-církevních).

Konkrétní zadání délky anotace a další informace naleznete na našem webu. Tato konference „otevřít odbornou diskuzi v rámci husitské teologie, přináší aktuální témata z ČČSH a nabízí jejich teoreticko-praktické zasažení do služby církve. V neposlední řadě je konference také místem setkání, výměny zkušeností a prostor pro diskuzi mezi pedagogy a účastníky“, popisuje sestra děkanka a shrnuje: „*Jsme jako církev i fakulta stále „na cestě“, učíme se naplňovat současný stav věcí vědeckým poznáním. Husitská teologická fakulta je pro Církev československou husitskou nejbližší partnerskou organizací, protože teoreticky zkoumá husitskou teologii. Každý neseme různá obdarování, naše fakulta nabízí odborné teoreticko-teologické vzdělání, možnosti specializovaného výzkumu, na základě kterého může církev prakticko-organizačně svou službu také zlepšovat, sociálně-psychologické poradenství ad. Ráda bych Vás v tomto směru povzbudila, abyste se na HTF, na mne či kolegy pedagogy obraceli častěji, abychom mohli společně v rámci našich kateder pomáhat duchovním i laikům k nacházení moderní cesty k člověku ve 21. století.*“

Zpracovala a na případné dotazy je vám k dispozici Veronika Matějková - htkonference@gmail.com.

Sledovat můžete také naši facebookovou stránku <https://www.facebook.com/...ce/>.

Citace sestry děkanky jsou použity z otevřeného dopisu Ústřední radě pro 203. zasedání konané 23. května 2020.

„**Člověk není na světě, aby páchal zlo, nýbrž aby žil dobru, a tak naplnil věčný zákon Boží, vládnoucí vesmírem.**“

(Karel Farský, Postily, s. 70)

Nad Písmem

Přijetí a odměna

Milé sestry, milí bratři a přátelé, Ježíš svým učedníkům při vyslání šíření evangelia říká: „Kdo přijímá vás, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“ Ježíš své učedníky povzbuzuje a zároveň poukazuje na to, že zastupují při svém vyslání jeho a Otce v nebesích. Mají si uvědomit, že nehlásají nějaké vlastní myšlenky, názory či učení, ale reprezentují Ježíšovy a zároveň Boží záměry. Jsou nositeli a šířitelé Božího evangelia, Krista a Boha. Aby evangelium mohlo být šířeno, musí být přijato. To přijetí souvisí s přijetím člověka, který evangelium hlásá a hlavně žije.

Být přijat a akceptován je pro nás v životě důležité. Jak víme, opakem přijetí je odmítnutí. Odmítnutí mnohdy bolí, hlavně od člověka, kterým jsme chtěli být přijati. Odmítnutí není příjemné, ale také se musí akceptovat. Musíme pak jít dál a hledat dalšího člověka, který bude otevřen a ochoten přijmout nás a vyslechnout si námi šířenou radostnou zvěst evangelia.

Již víc než rok sloužím jako nemocniční kaplanka v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem. Při své službě zažívám jak přijetí, tak odmítnutí. Když jsem přijata, tak se otevírá prostor pro vzájemné sdílení, komunikaci, otevřený rozhovor či praktickou službu, která trochu koresponduje s dalšími slovy Ježíše ke svým učedníkům z dnešního textu evangelia: „A kdo by napojil

třebas jen číší studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je to učedník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“

Při rozhovoru s nemocným se mohu občas dostat do situace, kdy mám podat pití či dát napít, protože nemůže vstát z lůžka. Tehdy nápoj pomáhá uhasit žízeň. I takto banální skutek přináší odměnu. Pro nemocného je odměnou uhašení žízně, pro pomáhajícího zase dobrý pocit z pomoci, vnitřní tichá radost ze zlepšení stavu nemocného.

Když jsem přemýšlela nad dnešním evangelijním textem, tak jsem si uvědomila, že přijetí někoho či něčeho může generovat odměnu. Co tou odměnou je? UVědomuji si, že pod pojmem odměna se nám často vybaví finance. Uděláme smluvnou práci a po jejím ukončení dostaneme finanční odměnu. Ale odměna může mít i jiné formy. Může být tzv. „nepeněžitá“. Moje babička dostávala za práci na poli jako odměnu obilí jako krmení pro svá domácí zvířata. Odměnou za vítězství ve sportovní disciplíně může být medaile či pohár. Můžou však být i další formy odměny. „Odměnou“ za podání vody může být vnímání úlevy žiznivého člověka, otevření prostoru pro příjemný rozhovor či jen úsměv na tváři, lehké pohlazení po ruce, držení za ruku... drobné projevy vzájemnosti v lidském vztahu, které jsou příjemné či úlevné a jsou také odrazem lásky a laska-

vosti. Drobnosti, které nám přijdou samozřejmé, mohou se stát odměnou, protože mohou v nás vzbudit radost, dát novou sílu, energii, inspiraci či chuť do života. Odměnou přijetí Krista je naděje věčného života. Když zažijeme odmítnutí, tak odměna nepřichází či může mít negativní kontext. Při odmítnutí nedochází k žádné interakci. Neotevírá se cesta ke vzájemnému poznání či sdílení a nevzniká ani žádná odměna. Zkrátka nemůžeme se vzájemně ničím obdarovat.

Ježíš také říká: „Kdo přijme proroka, protože je prorok, obdrží odměnu proroka; kdo přijme spravedlivého, protože je spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého.“

Ježíš uvádí přijímání proroka a spravedlivého, tedy těch, kdo jsou nejčastěji zavržováni a pronásledováni pro své hlásání Boží pravdy. Přijetím právě jich obdržíme zvláštní odměnu, která odpovídá Boží vůli či spravedlnosti. Možná tím Ježíš říká, že je důležité podívat se na to, komu sloužíme, koho přijímáme, s kým navazujeme rozhovor či vztah. Přijímá ten člověk evangelium, touží Boha hledat a nalézat, touží poznat Boží vůli, má zájem Krista přijmout do svého života, následovat ho a celoživotně poznávat, podobně jak se o to snažíte vy nebo chce jen sdílet vlastní pohled? Co bude odměnou, kterou přijmeme přijetím tohoto člověka?

Henrieta Trestánská

Farského vztah k přírodě a spolupráce na Božím díle

Pokračování ze str. 1
k církvi. Do jejího budování vložil všechny síly a doslova se po příkladu Ježíše rozdal svým bratřím a sestram a odešel tak z tohoto světa v poměrně mladém věku 47 let. V křesťanství nebylo vždy na přírodu nahlíženo kladně. Byla chápána jako oblast protibožských sil, kde člověku hrozí nebezpečí. Kladný přístup k přírodě a tvorbě, kteří v ní žijí, je zřejmý u chudého kazatele Františka z Assisi. V české reformaci pak v díle Jana Amose Komenského, který vedle jedinečné knihy Bible viděl jako pramen poznání i knihu přírody. Z ní má člověk odpozorovat její zákonitosti a podle nich se učit. Karel Farský měl jednoznačně kladný vztah k přírodě. Vyrůstal v zemědělském prostředí spjat s přírodním děním a řádem. Když čtete jeho kázání, tak zjišťujeme, že se v nich objevuje motiv návratu k přírodě, neboť poskytuje dary a nezbytnou obživu pro život člověka. My jsme si mohli uvědomit dar přírody v čase pandemie, kdy jsme museli být uzavřeni v místnostech. Jak jsme si při prvních procházkách vážili jarní přírody kolem nás a jak jsme náhle silně vnímali krásy květin a stromů! V žalmu 104., ze kterého jsme četli, je příroda pod Božím požehnáním. Je zde popisována v pohledu víry. Není ponechána sama sobě, ale má vztah k Bohu, svému Tvůrci, který jí dává svůj řád. V žalmu je Boží požehnání patrné v dostatku vláhy. Potoky pramenící v horách poskytují vodu zvěři, která se z nich napájí (Ž 104,10-12). Vše je závislé na vodě. I my lidé. Při obnově rodiště Karla Farského ve Škodějově bylo naším záměrem, aby zde vynikla příroda v její živosti a pestrosti. Není

potřebné budovat monumentální památníky či rozměrné stavby, ale upozornit návštěvníky na „drobné“ krásy zdejší přírody. Vždyť právě Farský měl pro tyto skutečnosti otevřený zrak a dokázal se z přírody těšit a viděl za ní projev nezměrné Boží lásky, která proniká celým stvořením a vesmírem. Zvláštní odměnou naší společné snahy obnovy přírodního prostředí zde bylo, že pod touto Lesní kaplí dr. Karla Farského se znovu objevil pramen tryskající z hloubky země – obrazně i doslova ze skály. Kéž i my se dokážeme dívat na zázraky přírody očima Farského, chránit ji a děkovat za ni věčnému Tvůrci. To druhé, co si můžeme z Farského osobnosti a díla dnes vzít, je jeho vztah k církvi – konkrétně k Církvi československé husitské. On byl při jejím vzniku před 100 lety a svou osobností a obětavou prací přispěl i k jejímu dalšímu utváření a vývoji. Tady rozesával do půdy zrna a sklízel obilí. Po celé zemi pak později rozesával Kristovo evangelium a jeho přičiněním vznikaly nové a nové náboženské obce. Apoštol Pavel, když přibližuje křesťanům v Korintu dílo církve, tak užívá obraz z přírody a zemědělství – sázení, zalévání a růst. Farský byl tím, kdo uskutečňoval sadbu nové církve v českém národě, v Evropě i ve světě. A toto dílo, kterému někteří nepřikládali dlouhého trvání, kupodivu rostlo. Obrazy sázení a zalévání znamenají zakladatele a pokračovatele. Tak jako misionář a apoštol Pavel rozesával evangelium na počátku 1. století po Kristu a jiní pokračovali v jeho díle, tak i další generace v Církvi československé husitské mají pokračovat v tom, co Farský a další otcové

i matky zakladatelské generace vytvořili. Jsou dva nesprávné přístupy k Farskému a zakladatelské generaci Církve československé husitské. Jeden spočívá v tom, že se vytváří kult lidí, což by si Farský jistě nepřál, zaštiťujeme se Farským, a přitom sami pro dílo církve nehojíme a žijeme jen ze setrvačnosti a myslíme si, že my již nic nového a dobrého nemůžeme pro svou církev přinést a udělat. Jiný přístup je, že na Farského zapomeneme a budeme si myslet, že nyní děláme jen my sami vše nejlépe. Ale to by také nebylo v pořádku. Nechceme, aby se v církvi vytvářel kult lidí, jak k tomu měli sklon v Korintě. Ale v církvi je potřebná a důležitá schopnost navazovat na minulé služebníky, svědky a šířitele evangelia, a současně naše vzájemná spolupráce v přítomnosti. Kým jsou pro nás osobnosti církve, jako byl Karel Farský, jak je máme chápat? Pavel říká, že jsou to ti, kteří přivádějí druhé k víře. „Kdo je vlastně Apolos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, jak jim dal Pán“ (1 K 3,5). I Karel Farský byl jen služebník, který přiváděl druhé k víře. On přiváděl lidi k víře, když ji ztraceli, když byli poznamenáni hlubokými pochybnostmi. Ukazoval mnohým cestu ke Kristu a skrze něho k živému Bohu. Přivádět druhé k víře je naším úkolem i dnes. Karel Farský zdůrazňoval myšlenku spolupráce, a to ve dvojím smyslu. Jednak jako spolupráce s Bohem, jak to zaznívá v modlitbě při Liturgii „...máme žít podle svatě vůle tvé a s tebou spolupracovat na tvém díle, Tvůrce všemocný...“ (Liturgie podle patriarchy Karla Farského, vyd. 2004, s. 29). A pak se Farský snažil v církvi uplatňovat nejširší bratrskou spolupráci duchovních a laiků. Pouze vzájemnou spoluprací lze k něčemu dobrému dospět, ne hádkami a konflikty.

Sestry a bratři, pouť a putování v náboženském smyslu má prohloubit náš vztah k Bohu, který je posledním cílem našeho životního putování. Při této pouti si můžeme uvědomit naši spjatost s přírodou jako Božím stvořením. A současně můžeme posílit i svůj vztah k církvi, která je především Božím dílem, nejen naším lidským. Je Božím polem, kde se nemají vést vzájemné bitvy, ale má se na něm pěstovat chléb, který je rozdělován s druhými. Je Boží stav-

bou, která má poskytovat vlídné a přívětivé přístřeší pro mnohé. Patřit k Církvi československé husitské, hlásit se ke svědku víry Karlu Farskému znamená usilovat o dobro v každodenním životě. Farský říká: „Člověk není na světě, aby páchal zlo, nýbrž aby žil dobru, a tak naplnil věčný zákon Boží, vládnoucí vesmírem“ (Postily, cit. s. 70). Kéž nám k tomu Bůh dopřeje svoji moudrost, dá odhodlání i milost. Amen.

Červen L.P. 2020

Táborské křesťanské církve ve spolupráci s městy Tábor a Sezimovo Ústí vás zvou na tradiční

ekumenickou bohoslužbu

u příležitosti 605. výročí upálení

Mistra Jana Husa

600 let Tábora a 100 let Církve československé husitské

Kozí hrádek

**pondělí 6. července 2020
od 10 do 15 hodin**

s Liturgií Karla Farského a společnou večeří Páně pod obojí způsobou. Hudební vstupy obstará Církev bratrská, doprovod liturgie Dalibor Matoška, kázáním poslouží farářka Kamila Magdalena Lukasová.

11.30 h koncert Caine-MI - Caine (CČSH) a Sasanka (ČCE), autor-
ské křesťanské písně
13 h Basilejský koncil - divadlo studentů teologie a duchovních

Dobrovolná sbírka bude věnována na potřeby waldorfské mateřské
školy Janiček, opravu sochy na hrobu Františka Bílka v Chýnově
a venkovní schodiště ke kolumbáriu CČSH v Táboře.

Prosíme letos o vlastní dopravu na Kozí hrádek, domluvu ve sborech
a farnostech na odvozu a společném občerstvení z vámi přinesených
zásob k agapální hostině mezi jednotlivými částmi programu.
Doporučujeme vzít s sebou deky na sezení nebo skládací stoličky
a deštníky proti slunci i dešti.
Těšíme se na společný ekumenický sváteční den, setkání s vámi,
rozhovory a spolubyti.
Kéž Bůh žehná nám všem, i celému Stvoření.

Několik tradovaných autentických vzpomínek na dr. Karla Farského

Když jsem v poslední době navštěvoval častěji obec Škodějov, ať již služebně kvůli obnově areálu rodiště dr. Karla Farského, našeho prvního patriarchy, anebo i v čase své dovolené, neboť je tam krásná podkrkonošská krajina, byl jsem upozorněn na to, že ještě žijí pamětníci, kteří znají tradované příběhy o dr. Karlu Farském a jeho rodině. Tato informace mě zaujala natolik, že jsem si dojednal setkání s několika místními starousedlíky. Setkali jsme se na konci léta loňského roku 2019 v místním hasičském klubu, který býval dříve hostincem, a ještě před tím zde bývala škola, aby děti nemusely docházet v zimě ze Škodějova do Roprachtic, kam ještě chodíval v dětství Karel Farský.

Nedaleko od této budovy je dřevěná zvonice, která je charakteristickou stavbou Škodějova jako místní lidová architektura. Po chvíli váhání se pánové Dolenský, Skrbeek a Novák ochotně rozhovořili. Přece jen ale čas postoupil a nikdo z nich samozřejmě nemohl osobně Karla Farského znát. Svě vyprávění o něm měli od svých předků. K autentickým vzpomínkám, které se předávaly ve zdejších rodinách, se vztahovalo, že bratři Josef a Karel Farských se nějak vymykali z běžného života této podkrkonošské vesnice. O rodině Farských, přesněji o dvou bratřích Josefovi a Karlovi, kteří odešli studovat do Prahy za podpory svého strýce, vysehradského kanovníka, shodně říkali: „Spíš četli, než aby se věnovali hospodářství.“ „Raději nechali zmoknout seno, než aby nedočetli knihu.“

Ti, kteří se zúčastnili našeho rozhovoru v hasičském klubu, si pamatovali Farského rodnou chalupu a dokázali popsat podrobně i její okolí s rybníkem, neboť si tam jako škodějovské děti chodívali hrát. V chalupě bydlel po smrti rodičů nejmladší bratr František, o kterém se ve Škodějově tradují nejrůznější příběhy. Nejstarší bratr Josef si bezprostředně vedle dřevěné chaloupky

postavil vilku pro občasné návštěvy a návraty do Škodějova. Těžce nesl, že nejmladší bratr František chalupu a hospodářství zanedbával. Žil tam prý ve velmi nuzných poměrech, a nakonec nechal chalupu zcela zpustnout. Když naše církve po složitých majetkových jednáních rodnou chalupu Karla Farského získala, bylo již pozdě na její záchranu, neboť se sesula a musela být zbořena. Zůstala z ní jen původní zeď, která se zachovala do současnosti.

Před více než třiceti lety jsem působil jako farář v rodném kraji Farského v Semilech a administroval jsem Vysoké nad Jizerou. V té době žili ještě někteří z pamětníků, kdo si osobně pamatovali setkání s dr. Karlem Farským ze svého dětství. Jeden již velmi letitý bratr mi vyprávěl, jak dr. Karel Farský sloužil mši venku u kříže v Tříči. Tříč je vesnice u Vysokého nad Jizerou směrem dolů k Jablonci nad Jizerou. Bylo to přesně 15. května roku 1921, jak toto datum uvádí v kalendáři Blahoslav 2018 archivář bratr Mgr. Marcel Sladkowski v přehledu jednotlivých míst, která navštívil Karel Farský ve východních Čechách. Tento bratr z Tříče mně vyprávěl, že se tam jako děti šli zvědavě podívat. Farský se oblékal do bohoslužebného oděvu a pomáhala mu při tom jedna z místních dívek. Farský se na ni usmál a řekl: „To se mi bude dneska dobře konat mše, když mi pomáhá takové hezké d'ůče.“ Tato drobná příhoda utkvěla v paměti tehdy malého chlapce. Dokládá nejen, že Farský užíval nářečí rodného kraje, neboť „d'ůče“ znamená děvče, dívka. Ale především to ukazuje na lidsky bezprostřední způsob jeho jednání a projevu. V domově pro seniory Horizont v Praze – Suchdole žila sestra Antonie Mrkáčková, které bylo přes devadesát let. Vyprávěla mi také příhodu ze svého dětství, kdy se setkala s dr. Karlem Farským. Tato příhoda je z jednoho místa ve středních Čechách. Farský tam přijel, aby vykonal bohoslužbu pro ty, kteří se hlási-

li k nové církvi. Jenomže to bylo období, kdy probíhal dramatický spor a boj o kostely mezi římskými katolíky a členy nové církve. Farský přišel ke kostelu, ale ten byl uzamčený. Tím bylo dáno najevo, že jeho návštěva ani jím vedená česká bohoslužba není žádoucí. Horliví členové se ptali Farského: „Máme jít a dveře od kostela vypáčit?“ Ale Farský jim klidným hlasem odpověděl: „Nedělejte to.“ A pak dodal: „Budeme slavit bohoslužbu venku. Vždyť všude je chrám Páně.“ Bohoslužba se pak konala venku pod širým nebem. Na sestru, aktivní v církvi po celý život, tato zkušenost z dětství spojená s dr. Karlem Farským tak silně zapůsobila, že si ji uchovala v paměti až do svého pokročilého stáří.

V roce 2010 jsem navštívil na pozvání pana biskupa Františka Radkovského Plzeň, město, kde Karel Farský během válečných let působil jako učitel náboženství na české reálce a kde prožil svůj „přelom“. Po ekumenické bohoslužbě v katedrále sv. Bartoloměje jsem byl pozván ještě na osobní návštěvu a rozhovor do prostor římskokatolického biskupství na dnešním náměstí Republiky. Pan biskup Radkovský mně řekl: „Tak tady v těchto místech se odehrál rozhovor Farského s arcibiskupem Huynem.“ Tehdy to nebylo ještě biskupství, ale budova arciděkanství, kam byl Farský pražským arcibiskupem během jeho návštěvy Plzně předvolán. Farský o tomto rozhovoru v napjaté atmosféře píše ve svém spise Přelom. Dával jsem se na prostor místnosti bývalého arciděkanství a v duchu se snažil vybavit si tehdejší situaci. Říkal jsem si: „Tak tady se to tedy odehrálo.“ Právě zde se tehdy setkal vlastenecký český kněz a učitel Karel Farský s prorakously orientovaným církevním představitelem Pavlem Huynem, navíc prý značně prehlivým. Po řadě desetiletí právě v těchto místech probíhal klidný a přátelský rozhovor v ekumenickém duchu.

Tomáš Butta

Zprávy

NOC kostelů 2020

V pátek 12. 6. 2020 jsme se dočkali první větší kulturní akce v našem kostele a v církvi vůbec po několikaměsíční odmlce způsobené pandemií. I když 12. ročník Noci kostelů probíhal ještě v atmosféře poznamenané všudypřítomnými protikoronavirovými opatřeními, nic to neubralo na nadšení pořadatelů, takže návštěvníci prožili stejně příjemný večer jako v jiných letech.

Během něj jsme vyslechli čtyři přednášky, dvě zaměřené na umělecká témata a dvě historické. Naším hostem byl církevní historik ETF UK v Praze Dr. Peter Morée, který nám v příspěvku věnovaném velikonoční hudbě J. S. Bacha umožnil nahlédnout do způsobu, jakým se skladatel dařilo zakomponovat evangelní zprávy do skladeb určených pro jednotlivé dny pašijového týdne až po vzkříšení. Stálý spolupracovník náboženské obce v Lounech PhDr. Jan Mareš nás provedl několika staletými morových epidemií, které stíhaly město Louny. Svůj historický přehled ozvláštnil citacemi z dobových pramenů. 100. výročí Církve československé husitské připomněla přednáška sestry farářky ThDr. Heleny Smolové věnovaná vzniku naší církve a založení náboženské obce v Lounech. Doplnil ji Chrámový pěvecký sbor, vedený předsedkyní rady starších Mgr. Ivanou Derflerovou, zpěvem písní ze zpěvníku ČČSH. Sérii přednášek uzavřel Mgr. Vladimír A. Hons svým zamyšlením věnovaným

pedagogovi a básníkovi Vlastimilu Řebcovi u příležitosti umělcova životního jubilea. O hudební zážitek z Noci kostelů ve sboru Dr. K. Farského se postaral Chrámový pěvecký sbor.

Louny

Také letos jsme zachovali ekumenický charakter akce, když jsme spolu s farářem a věřícími římskokatolické farnosti v Lounech nacvičili pásmo zpěvů z Taizé a pozvali jsme členy obou farností i širší veřejnost ke společným modlitbám do chrámu sv. Mikuláše.

Noc kostelů 2020 byla pro naši náboženskou obec vítaným osvěžením a novým impulsem pro další aktivity, které chceme v tomto roce uspořádat. Na některé se těšíme ještě v červnu, další připravujeme na konec prázdnin a na podzimní měsíce. **Helena Smolová, farářka NO**

V rámci celostátního programu Noc kostelů 2020 se na Turnovsku Sbor Krále Jiřího z Poděbrad stal téměř jediným otevřeným kostelem zásluhou br. vikáře Benjamina Mlýnka z Jablonce n. Nisou.

Jenišovice

Bratr Benjamin při této příležitosti rád přivítal všechny zájemce, kterými byli zejména lidé z okolí a turisté. Budova tohoto sboru je stále v dobrém stavu umožňujícím konání náboženských i kulturních akcí, zejména koncertů vzhledem k výborné akustice.

Bratr Benjamin v tento den otevřeného sboru za doprovodu reprodukované hudby rád informoval návštěvníky o zdejší husitské sboru jako jednom z prvních kostelů Církve československé husitské, který pamatuje dobu dvacátých let minulého století. Tehdy se více než 90 % místního obyvatelstva přihlásilo k naší víře. Zdejší sbor přitahuje návštěvníky zřejmě i proto, že zde působí „genius loci“.

Svou službu ve Sboru Krále Jiřího z Poděbrad a v okolních sborech začínali jak druhý, tak i současný patriarcha. Tento kraj zvaný Český ráj i s blízkým Podkrkonoším a místem narození prvního patriarchy je proslulý i působností dalších významných osobností z oblastí filosofie, kultury, hudby, školství a písmáků. Věříme, že podobné aktivity i příležitostné koncerty přivedou do našeho husitského stánku v Jenišovicích další návštěvníky, protože do obce i okolí se v poslední době stěhují noví lidé.

Přejeme br. Benjaminovi a jeho spolupracovníkům, aby se mu zde vedlo dále oživovat kulturní a společenský život. **Čestmír a Milada Holečkovi**

Z ekumeny

Dětská výtvarná soutěž Žít ve společném domě

Milé sestry, milí bratři, v rámci letošní Modlitby za domov, kterou připravujeme každoročně v rámci Ekumenické rady církví v ČR a letos se uskuteční v Husově sboru ČČSH ve Vřovicích, se opět koná dětská výtvarná soutěž - o pěkné ceny a s možností, že budou vybrané obrázky i v přímém přenosu ČT právě v pořadu Modlitba za domov (28.10.) Téma letošní výtvarné soutěže je velice nosné: Žít ve společném domě. Toto téma chceme propojit též s letošní 350. výročí úmrtí J. A. Komenského. Blíží informace spolu s přihláškou naleznete na stránkách církve v rubrice pozvánky. **Hana Tonzarová**

Autor kresby: Tomáš Altman

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Důstojnost učedníků

Nahrad'te symboly písmeny podle klíče

⊞ = Á	⊕ = K	⊠ = Š
⊛ = C	⊗ = L	⊡ = U
⊗ = Č	⊠ = M	⊞ = Ů
⊕ = D	⊗ = N	⊗ = V
⊕ = E	⊕ = O	⊞ = Ý
⊠ = I	⊞ = P	⊗ = Ž
⊕ = Í	⊠ = Ř	
⊗ = J	⊗ = S	

(Řešení z minulého čísla: Uslyšet a plnit.)

Jana Krajčířiková

